

Impactul culturii informaționale în mediul educațional universitar

Dr. Agnes Erich

Facultatea de Științe Umaniste,
Universitatea Valahia din Târgoviște
E-mail: _agnes_erich@yahoo.com

Dr. Cristina Popescu

Catedra de Științele Informării și Documentării,
Facultatea de Litere, Universitatea din București
E-mail: cristinapopescu07@yahoo.fr

Dr. Agnes Erich este conferențiar în cadrul Facultății de Științe Umaniste de la Universitatea Valahia din Târgoviște, precum și Director al Bibliotecii Universității Valahia din Târgoviște. Predă cursuri de istoria scrisului, cărții și tiparului, istoria literaturii române vechi, metodologia cercetării în științele umaniste. Domeniile de cercetare predilecte: carte veche bibliofilă, e-learning.

Dr. Cristina Popescu este lector la Catedra de Științele Informării și Documentării de la Facultatea de Litere a Universității din București. Predă cursuri de biblioteconomie și bibliografie și este interesată de studierea feed-back-ului informațional pe care îl presupune diversitatea de servicii – atât tradiționale cât și electronice – oferite beneficiarilor de către structurile infodocumentare.

Rezumat

Impactul puternic al mediului electronic asupra tuturor sectoarelor vieții sociale și economice s-a repercutat și asupra formării universitare. Astfel, se impune ca o necesitate introducerea în formarea profesională, indiferent de specialitate, a unor discipline care să dezvolte cunoștințele teoretice și abilitățile practice privind construcția, prelucrarea, comunicarea și utilizarea informației. Articolul încearcă să analizeze ce tip de metode și resurse trebuie utilizate în cadrul unui curs de cultura informației oferit de către o bibliotecă universitară. Se încearcă a se demonstra că acest tip de instrucție este foarte importantă pentru că demonstrează importanța tuturor tipurilor de informații (tradiționale sau electronice) și cum diferite tipuri de conținuturi și modele strategice ar putea duce la creșterea eficienței în această arie profesională.

Cuvinte cheie: bibliotecă universitară, alfabetizarea informațională, mediu electronic, strategie informațională, societate informațională

Introducere

Odată cu dezvoltarea exponențială a informaticii și a noilor tehnologii de informare și comunicare, modelului clasic de transmitere a informațiilor i s-a adăugat unul nou, numit cel modern. Principalele modalități de comunicare ale sistemului tradițional au fost influențate de dezvoltarea rețelelor și mai ales a Internetului, la diferitele sale niveluri, în funcție de domeniu.

Bibliotecile, ca principal depozitar și furnizor de informații al societății care stochează și diseminează informațiile la nivel micro și macrosocial, nu reușesc să stăpânească acest ansamblu informațional și să asigure, în același timp, o satisfacere rapidă și eficientă a cererilor de informare, reale și potențiale.

În fața acestei adevărate explozii informaționale, bibliotecile sunt nevoite să constate o înrăutățire a situației lor bugetare, din cauza discrepanței între creșterea exponențială a numărului de documente care ar fi de dorit și necesar de achiziționat și alocarea fondurilor destinate acestui scop.

În particular, bibliotecile universitare au un rol de orientare, studiu, cercetare și semnalare bibliografică și documentară. Publicul acestora este constituit din studenți, cadre didactice, cercetători, iar solicitările de informare depind și de gradul de specializare al fiecărei categorii de cititori. Studenții din primul ciclu universitar solicită cu precădere lucrări de referință, de tipul: enciclopediilor, dicționarelor, ghidurilor pentru inițiere bibliografică, lucrări de studiu, precum: tratatele importante, sintezele colective, manuale, texte literare, periodice specializate și de cultură generală și, desigur, documentația specifică domeniilor supuse studiului.

De o foarte mare importanță sunt planurile de cercetare, bibliografiile obligatorii și facultative pentru fiecare disciplină. Pentru a avea o privire obiectivă asupra solicitărilor, trebuie să se elaboreze periodic statistici privind circulația documentelor de interes și tendințele de lectură curente.

De o importanță incontestabilă este faptul că dreptul la informare este unul din cele mai discutate libertăți ale societății actuale. Fie că este folosit în scopuri pozitive, fie negative, acest drept este apărat și garantat de diverse instrumente internaționale în domeniul drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, cum ar fi: Declarația universală a drepturilor omului (articolul 19) (1): „*Orice om are dreptul la libertatea opiniilor și exprimării; acest drept include libertatea de a avea opinii fără imixtiune din*

afară, precum și libertatea de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei prin orice mijloace și independent de frontierele de stat.”, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice (articolul 19) (2): *„Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare; acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei de orice fel, indiferent de frontiere, sub formă orală, scrisă, tipărită ori artistică sau prin orice alt mijloc, la alegerea sa”* și Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989 (articolul 13) (3).

În contextul noilor dezvoltări tehnologice informaționale și comunicaționale, reformele din domeniul învățământului trebuie să facă în așa fel încât universitățile să integreze în programele analitice cursuri care să ofere abilități informaționale și tehnologice. Noile tehnologii au creat oportunități pentru profesori dar acestea trebuie abordate critic și folosite în mod corect. Cultura informației a devenit o cerință pentru studenți în era informațională iar bibliotecile universitare sunt capabile să instruiască studenții în acest domeniu. Astfel, bibliotecarii trebuie să devină parte a procesului educațional pentru a introduce în procesul de învățământ noile tehnologii care permit utilizatorilor să acceseze informația în diverse forme și formate – reale sau virtuale – și să o folosească într-un mod responsabil.

Transformările au afectat nu numai serviciile de bibliotecă dar și modul cum utilizatorul accesează informația precum și tipul de abilități necesare de a face acest lucru într-un mod eficient și efectiv. Cum disponibilitatea bazelor de date on line a crescut și utilizatorii au nevoie de pregătire specială în acest sens, bibliotecarii au devenit tot mai preocupați în instruirea studenților asupra modului de utilizare a bibliotecilor și informației. În acest context, reprezentanții facultăților au nevoie de instruire în utilizarea informației electronice dar de cele mai multe ori nu acceptă acest lucru. Bibliotecarii au devenit din ce în ce mai preocupați de nevoia oamenilor de a obține competențe informaționale astfel încât să poată avea succes în societatea informațională. Un raport al Asociației Bibliotecilor din America oferă explicații raționale pentru ca bibliotecarii universitari să integreze cursuri de alfabetizare informațională în curricula universitară.

Alfabetizarea informațională s-a dovedit a fi un concept ambiguu, căruia i s-a dat o varietate de definiții. Pentru început vom da două definiții pentru „alfabetizarea informațională”, pentru a înțelege mai bine despre ce este vorba, mai ales că acest termen are mai multe interpretări. În Glosarul ACRL „alfabetizarea informațională” este definită ca un „set de aptitudini necesare pentru a găsi, prelua, analiza și utiliza informația. Alfabetizarea

informațională este mult mai strâns legată de un curs de instruire integrat, dar ea se extinde dincolo de coordonarea dintre bibliotecarul de referință și fiecare membru al facultății”. (4) În conformitate cu această definiție, studenții trebuie să demonstreze competențele în formularea întrebărilor de cercetare și în capacitatea acestora de a utiliza aceste informații, precum și o înțelegere a problemelor etice și juridice aferente aspectelor legate de informație. Raportul final al Comisiei prezidențiale ACRL privind alfabetizarea informațională stipulează că „persoanele alfabetizate sunt acelea care au învățat cum să învețe. Ei știu cum să învețe, deoarece ei știu cum sunt organizate cunoștințele, cum să găsească informațiile și modul de utilizare a acestora într-un mod în care și alții pot învăța de la ei. Ei sunt oameni pregătiți pentru învățarea continuă, deoarece pot găsi întotdeauna informațiile necesare pentru orice tip de activitate sau decizie ar avea de luat” (5) A doua definiție pune accentul pe independența informațională a utilizatorului, pe care o câștigă parcurgând un astfel de curs.

Termenul de „alfabetizare informațională” este utilizat în această lucrare în înțelesul de un set de competențe necesare utilizatorului astfel încât să fie capabil să identifice sursele de informare, să aibă acces la informații, să le evalueze și să folosească efectiv, eficient și etic. De asemenea, vom încerca să demonstrăm importanța instruirii în acest domeniu, care devine un instrument important pentru a informa studenții cu privire la colecțiile bibliotecii, servicii și alte activități, pentru a-i stimula să folosească biblioteca, să-i sprijine în procesul de învățare și cercetare științifică.

Situația actuală

Bibliotecile universitare joacă un rol important și activ în domeniul cercetării științifice, ca un pas de plecare, fiind unul din elementele de bază care sprijină universitățile în realizarea obiectivelor legate de cercetare științifică și de managementul al calității. Deci, cultura informației trebuie să fie unul dintre cursurile oferite de biblioteca universitară având ca scop educarea utilizatorilor privind modul de utilizare a informației și cum să devină independent din punct de vedere informațional. Biblioteca universitară trebuie să ofere cursuri de instruire în acest sens, tutoriale și alte metode pentru a sprijini dezvoltarea abilităților studenților în folosirea informației.

În zilele noastre este cunoscut faptul că modul în care o bibliotecă universitară poate fi instructivă depășește stadiul tradițional (6). Multe cursuri de alfabetizare informațională trebuie să încurajeze colaborarea dintre facultate (departament) și bibliotecă cu scopul de a ajuta studenții să-și dezvolte aceste abilități ce le vor permite să recunoască diferite surse de informații, să utilizeze informațiile într-un mod corect și adecvat. Ei

trebuie să dobândească un set de abilități care să le permită să înțeleagă care sunt serviciile bibliotecii și cum să le folosească; care sunt departamentele bibliotecii; care este rolul bibliotecii universitare în sprijinirea obținerii aptitudinilor de cercetare; cum să găsească sursele de informații; cum să aplice principiile etice în consultarea și utilizarea acestora etc Pe de altă parte studenții trebuie să obțină abilități practice care să le permită să aplice cunoștințele teoretice la locul de muncă: cum să acceseze și să utilizeze site-ul bibliotecii; modul de utilizare a catalogul bibliotecii; cum să acceseze și să utilizeze bazele de date electronice; ce fel de strategie de cercetare să utilizeze în cazul unei cercetări specifice; cum să evalueze informațiile; cum să utilizeze colecțiile speciale etc

Scopul acestei lucrări este de a examina acest fenomen în contextul învățământului superior, prin evaluarea calității strategiei curente de alfabetizare informațională și explorarea aplicării conceptelor de strategie corporativă și a tehnicilor emergente de practică profesională din acest domeniu. Analizând acest aspect în universitățile românești este observabil că doar o mică parte din studenții români folosesc biblioteca, iar acest fapt depinde și de așteptările facultății. De multe ori ei nu știu ce informații sunt disponibile, au dificultăți în determinarea informațiilor de care au nevoie și de a o evalua într-un mod corect, nefiind în măsură să compare și să evalueze informații alternative. Prin urmare, este imperios necesar ca bibliotecarii să aibă o colaborare mult mai bună cu cadrele didactice. De asemenea, cursurile de cultura informației nu sunt cuprinzătoare în bibliotecile universitare. Nu multe universități oferă cursuri necesare, care informează studenții despre importanța bibliotecilor și despre departamentele acestora, nu-i pregătește practic să fie capabili să acceseze on line bazele de date prin internet etc În concluzie, nu în multe universități românești, cursul de cultura informației este integrat în curricula generală.

Bibliotecarii și cultura informației

Bibliotecarul trebuie să accepte rolul de cadru didactic prin construirea unor competențe informaționale și să descopere cum să le integreze în curs. În acest rol, bibliotecarii trebuie să încurajeze facultatea în stabilirea priorităților de învățare care să asigure studenților dezvoltarea abilităților care să le permită să fie independenți informațional într-o lume digitală. Comunitățile academice trebuie să înțeleagă acest lucru, și la rândul lor, să sprijine efortul bibliotecarilor. (7) Trebuie să reconsiderăm rolul nostru ca bibliotecari universitari în era informației și în acest sens avem nevoie de a construi relații cu toți factorii din învățământ, care să încurajeze și să sprijine integrarea unui astfel de curs în curricula de învățământ.

În permanență, bibliotecarii au fost conștienți că trebuie să ofere studenților abilități informaționale, că trebuie să schimbe atitudinea cadrelor didactice din conducere față de bibliotecă și că trebuie să demonstreze importanța implicării bibliotecii în dezvoltarea curriculum-ului. Întrebarea este ce măsuri practice pot să ia bibliotecarii universitari pentru a deveni parte a procesului educațional?:

- Cunoașterea și înțelegerea organizației academice;
- Identificarea consiliilor academice, Senatul și grupurile de lucru care sunt implicate direct în programul de studiu și să facă lobby pentru aderarea bibliotecarilor în aceste comisii;
- Asumarea unui rol de lider în oferirea de cursuri de alfabetizare informațională pentru toate specializările universitare

Procesele educaționale pot fi tradiționale, electronice, într-un mediu online sau prin intermediul învățământului la distanță. Analizând mediul educațional românesc vom observa că facultățile au un rol determinat în măsura în care o bibliotecă contribuie la programele academice, în special a curriculum-ului, deoarece factorii responsabili, în majoritatea cazurilor, consideră că astfel de cursuri nu sunt atât de importante. Ei trebuie să înțeleagă că studenții vor obține competențele necesare privind alfabetizarea informațională prin cursuri stabilite de către facultate. În plus, bibliotecarii trebuie să se implice în planificarea curriculei și predarea de cursuri în cooperare cu facultatea pentru a ajuta studenții să-și dezvolte abilități de informare.

În multe țări străine bibliotecarii universitari sunt parteneri egali în procesul de instruire, un model care nu funcționează foarte bine în mediul românesc academic. Astfel, cursul de cultura informației este obligatoriu, făcând parte din curricula generală, și studenții trebuie să treacă un test care le evaluează competențele obținute, înainte de examenul de absolvire. Din acest punct de vedere bibliotecarii trebuie să se implice în planificarea curriculum-ului. Prin urmare, există câteva direcții pe care bibliotecarii trebuie să implice:

- Intervenții pe lângă factorii de decizie din universitate care trebuie să realizeze importanța introducerii unui astfel de curs în curricula universitară;
- Conducătorii bibliotecilor trebuie să demonstreze necesitatea introducerii unui astfel de curs;
- Existența unor angajamente pe termen lung pentru a integra astfel de cursuri în curricula;
- Extinderea colaborării cu factorii de decizie din facultăți sau departamente în vederea construirii curriculei;

- Să ajute studenții să înțeleagă rolul bibliotecii în societatea informațională;
- Realizarea unei broșuri care să explice conceptul de „cultura informației”, care sunt scopurile și obiectivele programului de alfabetizare informațională, precum și stabilirea unei liste de control pentru evaluarea informațiilor;
- Experimentarea cu diverse cadre didactice pentru a dezvolta cel mai eficient mod de a deprinde aceste abilități;
- Elaborarea de criterii pentru a măsura rezultatele parcurgerii unui astfel de curs.

Există unele criterii care oferă bibliotecarilor o justificare puternică a cererii lor de a deveni implicați în procesul de predare/învățare, a participării la procesul de educație a studenților astfel încât aceștia să aibă succes în era informațională:

- Bibliotecarii trebuie să înțeleagă curricula și să aibă relații bune cu conducătorii facultăților, deoarece acest sprijin este crucial;
- Bibliotecarii trebuie să faciliteze integrarea informațiilor electronice în curricula;
- Bibliotecarii trebuie să ofere expertiza lor în predarea cursului prind obținerea de abilități informaționale de către studenți;
- Bibliotecarii trebuie să ajute membrii facultăților să cunoască noile formate electronice ale informației;
- Bibliotecarii trebuie să fie foarte bine pregătiți pentru predare, să înțeleagă diferite stiluri de învățare și să implice studenții în mod activ în procesul de predare;
- Bibliotecarii trebuie să fie flexibili pentru a se adapta la întreaga gamă de programe și discipline existente într-o universitate;
- Bibliotecarii trebuie să utilizeze tehnici eficiente de marketing pentru a demonstra importanța unui astfel de curs precum și rolul crucial al acestuia în dezvoltarea profesională a studentului;
- Bibliotecarii trebuie să fie cu un pas înainte față de dezvoltările tehnologice astfel încât să poată fi primii care să vorbească despre noile formate ale informației și despre rețele.

În România bibliotecarii speră să fie văzuți ca niște parteneri în domeniul educației și în procesul de predare, o speranță, care nu a fost pe deplin realizată în cele mai multe universități. Învățământul superior românesc nu a îmbrățișat încă conceptul de integrare a unui curs de cultura informației în curricula universitară. Motivele care au condus la această situație au fost diverse, de la controlul facultății asupra curriculei, individualitatea și autonomia fiecărei instituții în parte în ceea ce privește

curricula și rezultatele educaționale, precum și statutul de bibliotecarului în învățământul superior românesc. Bibliotecarii universitari și membrii ai Asociației Bibliotecarilor din România au lucrat pentru a integra un astfel de curs în curricula, și în mai multe instituții universitare au avut succes (universități din Brașov, Pitești, Timișoara). În acest moment există un interes din partea Asociației Bibliotecarilor din România pentru a introduce cursul de „cultura informației” în curricula universitară, și acest lucru poate fi o modalitate de a asigura competențele informaționale ca un rezultat important al procesului educațional din învățământul superior.

Este urgență introducerea acestui curs pentru studenți deoarece majoritatea dintre ei, de obicei, lucrează în timpul studiilor, mediul lor de lucru implicând cunoașterea modului de utilizare a noilor tehnologii de informare și comunicare. Prin programul de alfabetizare informațională, studenții vor fi capabili să localizeze, să evalueze și să utilizeze informațiile într-un mod care să le satisfacă cerințele informaționale. Bibliotecarii vor lucra cu toți membrii facultății pentru a include module de „cultura informației” în cadrul cursurilor de alfabetizare informațională, și pentru a monitoriza progresul studenților în procesul lor de a deveni capabili din punct de vedere informațional (8).

De ce este necesară introducerea unui curs de „cultura informației” în programa universitară?

Dificultățile care apar în prezent în calea cititorului, și pe care le poate rezolva bibliografia, nu sunt nici pe departe minore. Și este firesc, pentru că acum, când numărul celor care scriu devine atât de greu de estimat, posibilitatea de a cunoaște „cine”, „unde”, „când” și „cât” a scris despre un subiect anume este aproape imposibil de cunoscut de către o persoană care nu-i stau la îndemână metoda și posibilitățile de acces la sursele investigației bibliografice.

Aceste surse sunt într-o continuă și efervescentă evoluție, atât din punct de vedere cantitativ cât și calitativ, dictată direct de dezvoltarea tehnologiilor informaționale și rețelelor de telecomunicații de tip Internet. În prezent, în rețea, pot fi produse și accesate documente de o diversitate impresionantă, cu valoare reală sau îndoielnică, fără a fi impuse limite de volum ori constrângeri tehnice sau financiare insuportabile.

Faptul în sine presupune anumite riscuri iminente: saturația pieței informaționale având drept efect secundar dezinformarea utilizatorilor – prin comunicarea informațiilor valoroase alături de cele mediocre sau indezirabile – iar poluarea informațională împiedicând accesul rapid la cunoștințele de valoare.

Bibliotecile se vor afla în situația de a iniția programe de mare anvergură în vederea filtrării și valorizării resurselor informaționale de pe Internet.

Cumpărarea documentelor multimedia de către biblioteci favorizează realizarea și, respectiv, producția acestora. Așadar, proiectele pe termen lung ale bibliotecilor ar trebui să ia în considerare, nu doar necesitatea unei dezvoltări comune cu Internetul, ci și evoluția clară spre documentația de tip numeric.

De-a lungul timpului, a fost reiterat rolul important al bibliotecii în reforma învățământului superior și a fost explicat cum bibliotecarii se pot implica în acest proces. Există câteva motive pentru care este necesar a integra cursul de „cultura informației” în curricula universitară:

- Oricine poate deveni alfabetizat informațional;
- Alfabetizarea informațională este orientată spre acțiune, ajutând la rezolvarea problemelor și luarea deciziilor;
- Competențele informaționale sunt transferabile de la o disciplină la alta, de la un obiectiv la altul;
- Competențele informaționale sunt necesare pentru învățarea continuă;
- Alfabetizarea informațională ajută oamenii să se descurge în folosirea informației și în utilizarea noilor tehnologii.

Propunerile noastre în ceea ce privește introducerea unui curs de „cultura informației” în învățământul superior sunt:

- Comisiile de acreditare din învățământul superior ar trebui să includă rezultatele privind alfabetizarea informațională ca parte a criteriilor de acreditare a instituțiilor de învățământ superior;
- Realizarea unor studii de cercetare pe baza unor instrucțiuni de alfabetizare informațională în bibliotecile universitare;
- Modificarea conceptelor legate de educație și performanță astfel încât să includă și informații referitoare la alfabetizarea informațională;
- Fiecare profesor care propune un curs pentru diversele domenii aflate în programa de bază trebuie să completeze un formular care include o întrebare privind modul în care cursul este în concordanță cu alfabetizarea informațională în domeniul respectiv;
- Alocarea de credite studenților care participă la astfel de cursuri privind promovarea utilizării bibliotecii;
- Acordarea unei mai mari atenții în oferirea de diverse metode de instruire care să propună studenților aspecte practice.

Biblioteca universitară poate organiza și oferi un program educațional de bază privind alfabetizarea informațională pentru diferite niveluri de studenți. Ca profesori și bibliotecari am observat că în primul an studenții au numai o înțelegere minimă a modului de utilizare a informației într-un mod efectiv. Deci, la primul nivel propunem includerea unui curs despre cum este organizată biblioteca și care este modalitatea de utilizare a acesteia, scopul fiind acela de a permite studenților să se familiarizeze cu colecțiile bibliotecii, cu sistemele de cercetare, cu structura și funcțiile acesteia. Al doilea nivel va consta dintr-un curs cu privire la documentația și toate aspectele privind această problemă. Va fi explicat modul în care documentele sunt organizate și difuzate, vor fi definite nevoile proprii de documentare și tehnicile de dezvoltarea a unui plan eficient pentru a le regăsi. Al treilea nivel va consta dintr-un curs privind regăsirea informației, fiind destinat să dezvolte capacitatea studenților de a întreprinde cercetări științifice și activități practice care să le fie de folos în activitățile viitoare. Acesta va fi un curs care va descrie metodele și tehnicile care permit căutarea și utilizarea materialelor științifice, în special a resurselor electronice. Studenții vor învăța să utilizeze metode de cercetarea a fiecărei baze de date precum și a resurselor digitale. După finalizarea cursului, studenții trebuie să fie capabili să realizeze următoarele:

- Să distingă între diferitele tipuri de informații identificate în timpul activităților de grup;
- Să găsească și să utilizeze o varietate de surse informaționale legate, de un anumit subiect, utilizând mai multe instrumente de cercetare;
- Să aplice criteriile stabilite pentru evaluarea autorității, fiabilității, preciziei științifice și valabilității sursei de informare;
- Să cerceteze, integreze și sintetizeze informații din diverse surse, tradiționale sau electronice, cu privire la un subiect practic;
- Să scrie un proiect de disertație utilizând principalele criterii prevăzute de fișa disciplinei;
- Să-și comunice rezultatele tezei prin intermediul unei prezentări multimedia.

După absolvirea unui astfel de curs, studenții vor fi capabili să (9):

- Aplice standardele profesionale, politicile și practicile acceptate în utilizarea unei varietăți de documente și tehnologii, inclusiv aspecte privind accesibilitatea acestora;
- Aplice mijloace adecvate de documentare a activității lor;
- Înțeleagă și să aplice utilizări legale și etice privind utilizarea informației, inclusiv aspecte legate de copyright;

- Utilizeze instrumentele de căutare pe net bazele de date on line;
- Evalueze materialele tipărite și pe cele electronice;
- Sintetizeze informațiile și metodele de prezentare.

Bunăoară, într-o bibliotecă universitară, enciclopedică, inițierea în metodologia cercetării bibliografice este mai necesară decât asigurarea asistenței de către bibliotecarul de referințe / bibliotecarul – bibliograf.

„A-l informa pe cititor înseamnă deci a-l orienta spre instrumentul care îi convine, făcându-l totodată să înțeleagă că o cercetare nu se construiește pe o singură sursă, chiar dacă scopul ei este o expunere sau o lucrare de seminar.” (10)

Mai mult de-atât: *„Așa cum biblioteca clasifică și organizează documentele, cercetarea bibliografică sau cercetarea documentară, fie ea manuală sau informatizată, sau – caz frecvent astăzi – combinată, clasifică și organizează instrumentele pe care ea le utilizează. De această organizare și de această progresie logică depind economisirea timpului și obținerea răspunsurilor celor mai adecvate la întrebarea pusă.”* (11)

Concluzii

Bibliotecile universitare și, implicit, toate structurile de învățământ se confruntă cu provocări din cauza dezvoltării și apariției noilor tipuri de informații, schimbări care afectează fiecare program și proces educațional. În prezent, au loc reforme educaționale în România pentru a îmbunătăți rezultatele datorită acestor evoluții care provoacă schimbări majore. Reforma curriculară este necesară deoarece atât studenții cât și angajatorii au devenit tot mai exigenți privind îmbunătățirea rezultatelor astfel încât să se asigure că devine competițional pe piața muncii. În acest context, bibliotecarii trebuie să valorifice la maximum potențialul de a fi în poziția să-și asume rolul lor în procesul de predare și învățare.

Fiecare universitar trebuie să-și dezvolte strategii educaționale și resurse de învățare pentru a ajuta studenții să-și dezvolte abilitățile informaționale. Este necesar să existe un program activ și continuu de acces la informații, program dezvoltat și susținut de către factorii de decizie din facultăți, de bibliotecari și alți furnizori de informații pentru că trebuie să fim dispuși să promovăm și să împărtășim experiența noastră pentru a veni în sprijinul misiunii educative a instituției proprii.

Suntem încrezători că va fi acceptată de către majoritatea universităților din România dezvoltarea și integrarea efectivă a unui curs de „cultura informației”, deoarece acesta va consolida capacitatea studenților

de rezolva problemele, de a gândi critic, de a fi creativi , de a colabora, de a comunica și prezenta propriile idei. În acest fel, studenții noștri vor fi, fără îndoială, mai bine pregătiți, atât pentru studiile lor viitoare cât și pentru dezvoltarea carierei lor.

Referințe bibliografice

- (1) Declarația Universală a Drepturilor Omului: adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 10 de septembrie 1948. În: *Legislație* : resurse pentru democrație. [Citat 9 decembrie 2009]. Accesibil pe Internet la adresa: http://legislatie.resurse-pentru-democratie.org/drepturi_onu.php
- (2) *DECRET nr. 212 din 31 octombrie 1974 pentru ratificarea Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale și Pactului internațional cu privire la drepturile civile și politice*. Textul actului publicat în B.Of. nr. 146/20 noi. 1974. [Citat 3 octombrie 2009]. Accesibil pe Internet la adresa: http://www.cdep.ro/pls/legis/legis_pck.htp_act_text?id=63815
- (3) *Convenția cu privire la drepturile copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 20 noiembrie 1989* : (republicată în Monitorul Oficial nr. 314 din 13 iunie 2001) : Partea I : Art. 13. [Citat: 17.01.2010]. Accesibil pe Internet la adresa: <http://www.caleidoscop.org.ro/resurse/legislatie/conventia-cu-privire-la-drepturile-copilului-adoptata-de-adunarea-general-a-organizatiei-natiunilor-unite-la-20-noiembrie-1989>
- (4) ACRL (Association for College and Research Libraries) Information Literacy Glossary [Citat: 24.02.2010]. Accesibil pe Internet la adresa: <http://www.ala.org/ala/mgrps/divs/acrl/acrlissues/acrlinfolit/informationliteracy.cfm>
- (5) ACRL (Association for College and Research Libraries) Presidential Committee on Information Literacy: Final Report: Association of College & Research Libraries [Citat: 24.02.2010]. Accesibil pe Internet la adresa: <http://www.ala.org/ala/mgrps/divs/acrl/publications/whitepapers/whitepapersreports.cfm>
- (6) Information literacy and the undergraduate curriculum.uiuc.edu. [Citat: 24.02.2010]. Accesibil pe Internet la adresa: <http://www.educause.edu/EDUCAUSE+Quarterly/EDUCAUSEQuarterlyMagazineVolum/InformationLiteracyintheUnderg/157154>
- (7) Nayana Darshani Wijayasundara. Faculty–library collaboration: A model for Academic of Colombo. [Citat: 24.02.2010]. Accesibil pe Internet la adresa: http://www.sciencedirect.com/science?_ob=ArticleURL&_udi=B6WGP-4T72K3Y1&_user=5373562&_coverDate=09%2F30%2F2008&_rdoc=1&_fmt=high&_orig=search&_sort=d&_docanchor=&view=c&_searchStrId=1220247928&_rerunOrigin=google&_acct=C000067015&_version=1&_urlVersion=0&_userid=5373562&md5=3e585237b3f456ca8fe99b8044071ab7
- (8) Klaib, F. J. Provided information literacy instructions at private academic libraries in Jordan. [Citat: 24.02.2010]. Accesibil pe Internet la adresa: http://www.sciencedirect.com/science?_ob=ArticleURL&_udi=B6WGP-4X7R1BS-4&_user=5373562&_coverDate=09%2F30%2F2009&_rdoc=1&_fmt=high&_orig=search&_sort=d&_docanchor=&view=c&_searchStrId=1220253111&_rerunOrigin=google&_acct=C000067015&_version=1&_urlVersion=0&_userid=5373562&md5=37f41838ea0f94fd43fd9414f2ca9507

- (9) Barbara J. D. Angelo; Barry M. Maid. Moving Beyond Definitions: Implementing Information Literacy Across the Curriculum. [Citat: 23.02.2010]. Accesibil pe Internet la adresa:
http://www.sciencedirect.com/science?_ob=ArticleURL&_udi=B6W50-4C4X4G7-1&_user=5373562&_coverDate=05%2F31%2F2004&_rdoc=1&_fmt=high&_orig=search&_sort=d&_docanchor=&view=c&_searchStrId=1223497111&_rerunOrigin=google&_acct=C000067015&_version=1&_urlVersion=0&_userid=5373562&md5=d0438163888314c558aaf7a2e69610ee
- (10) Aurelia Stoica. Demersul cercetării documentare și bibliotecarul de referințe. In: *Biblos*: [online], 1998, nr. 6. [Citat: 19.06.2009]. Accesibil pe Internet la adresa: <http://www.bcu-iasi.ro/biblos/volum.html>.
- (11) *Ibidem*.